

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Crucea de pe Golgota

Nu orice durere e o cruce. Și la drept vorbind durerea nici unui om nu e o cruce propriu zis. Există numai o singură Cruce care are din plin și prin sine acest senz și această valoare: Crucea de pe Golgota. Dacă pot fi numite uneori și suferințele unor oameni cruci (și le numește chiar Sf. Scriptură), ele primesc această calitate numai prin împărtășire din Crucea de pe Golgota și într-o măsură foarte nedeplină.

Să ne explicăm:

Mântuitorul Isus Hristos s'a pogorât în chinurile și în moartea Sa de pe cruce până la punctul cel mai de jos al existenței noastre omenești. Mișcarea dela Dumnezeu în jos spre condiția vieții omenești, mișcare săvârșită din dragoste și milă pentru noi, n'ar fi fost deplină dacă s'ar fi oprit înainte de-a ajunge la punctul extrem până la care sunt silite să se coboare toate ființele omenești — moartea cu chinurile premergătoare — sau, dacă-i vorba de moartea pe cruce, punctul până la care erau mânați destui dintre oameni. Rostul «pogorării» Sale s'ar fi desmintit dacă ar fi venit b. o. în chipul unui vlăstar împărătesc, gustând cât mai puțin din mizeria omenească și din umilințele ei. El s'a coborât până unde se aflau cei mai nefericiți dintre oameni, până la limita inferioară posibilă a vieții omenești. Prin aceasta El s'a putut apropia de cei mai năcăjiți și mai păcătoși, ajutându-le să se ridice de acolo cu El. Lumina și căldura a coborât până în cele mai întunecoase și mai reci adâncimi ca să le schimbe.

El a venit să sufere toată gama pedepselor cu cari a împovărat Dumnezeu neamul omenească în urma căderii sale în păcat. El s'a făcut, ca unul din noi, supus întregii mâni dumnezeiești ce apasă asupra lumii. Numai suferind pentru noi tot ce trebuie să sufere cel ce strică ordinea existenței ne-a putut obține dela Dumnezeu iertarea, împăcarea, mântuirea, fără ca să fie nesocotită această ordine care-și are izvorul în însăși voia lui Dumnezeu.

În patima și moartea Mântuitorului se arată și marea iubire a lui Dumnezeu către noi, dar și sfințenia voii lui, imutabilitatea ordinii, care nu poate fi nesocotită și bagatelizată. Iubirea lui Dumnezeu străbate prin mânia lui, prin sfințenia lui, nedesființându-o.

Intrucât Domnul nostru Isus Hristos a suferit durerile extreme pe cari e posibil să le suferim fiecare pe dreptate, El s'a coborât în locul în care ne aflăm noi. Crucea ca suferință și atâta tot e situația în care ne aflăm noi toți. Viața noastră dela naștere până la moarte — și de aceasta avem parte toți — e un lanț nesfârșit

de dureri, de griji, de suferințe. Și totuși lanțul acesta de suferințe nu poate fi numit cruce atâta timp cât atitudinea noastră față de ele e pur omenească. Putem să suportăm suferințele cu resemnare, ele tot nu sunt o cruce, dacă nu le vedem luminate de un senz care ne vorbește de Dumnezeu, dacă nu vedem străbătând prin ele fața lui Dumnezeu mânia sau mângăitoare. Dacă nu le vedem pornite dela Dumnezeu și cale posibilă spre Dumnezeu, dacă n'au decât senzul fără senz al unor oarbe întâmplări ale naturii, resemnarea noastră cu ele, poate fi numită acceptare orizontală a durerii și a morții.

Nu poate fi numită cruce suferința nici atunci când o cauți, dar nu pentru a trece prin ea dincolo de imanența istoriei și a naturii, ci pentru a face ca numele tău să trezească un ecou mai puternic în istorie pentru realizările ce le obții pe seama omenirii. Și atunci e tot numai omenescul prezent în suferință.

Mai puțin poate fi numită suferința cruce când te revolți împotriva ei, când fugi de ea, când nu vrei să recunoști că ea e locul nostru, e mediul existenței noastre, așa cum e apa pentru pește.

Cruce e suferința numai atunci când te lipești de ea, cum s'a lipit

Isus Hristos pe crucea de pe Golgota, și când în sufletul tău se prelinge din cer o rază care te ajută să vezi prin suferință pe Dumnezeu.

Suferința cu Dumnezeu în suflet, în gând, în credință, aceasta e cruce. Crucea e încrucișarea cerului cu pământul în suferință. Suferința aceasta e singură mijloc mântuitor.

Suferința pământului în robie și întunec, neștiind și neîntrebându-se de ce suferă sau întrebându-se și negăsind răspunsul la Dumnezeu, e linie orizontală care niciodată nu se poate ridica spre cer, ci se continuă fără sfârșit în monotonia înălțurii naturale.

Pământul ridicându-se revoltat de suferință sau căutând-o orgolios de realizările ce le poate încresta prin ea, e o verticală care nu se poate ridica niciodată până la cer, rămânând tot singur.

Cerul e prezent numai acolo unde se coboară el făcând cruce cu singurătatea, cu monotonia și disperarea pământului.

Dar de această pogorare a cerului pentru a se face părtaș și prieten cu pământul în suferința lui, știm numai din crucea de pe Golgota. Suferința și-a căpătat de atunci un senz. Și numai când acceptăm acest senz, când suferința noastră se lasă luminată de senzul Crucii de pe Golgota, e și ea prin relație, prin împărtășire cu aceea, o cruce.

D. S.

„Ad majorem gloriam“

„Mitropolitul Bălan și ideea națională“

Publicistica noastră de astăzi se poate mândri cu un respectabil număr de isusiți scriitori cari, grupați în jurul mai multor cotidiane din capitală, pornesc în lucrările lor pătrunși de convingerea adevăratului creștin ortodox.

Potrivit acestei convingeri, scrisul lor se prezintă ca apărător viguros al Bisericii dreptei credințe și ca tălmăcitor neîntrecut al calităților sufletești ale reprezentanților din fruntea ei.

Unul dintre cei mai de seamă între acești publiciști, cari se disting și prin neîntrecutul meșteșug al exprimării de toată frumusețea pe terenul scrisului creștin, este dl Toma Vlădescu, director alături de dl Dragoș Protopopescu, al ziarului de luptă și doctrină românească Buna Vestire.

În numărul 48 din 18 I. o. dl Toma Vlădescu semnează, în fruntea ziarului Buna Vestire, următorul articol, în care sub titlul de mai sus se caracterizează personalitatea I. P. Sfințitului mitropolit Nicolae, ca gânditor și îndrumător:

«...Stăm în aceste clipe ca reprezentanți ai întregului neam românesc față în față cu bărbatul care a văzut anticipat ceea ce vedem azi cu toții — și care a stat fără să obosească, cu degetul întins spre zările de adevărată și sănătoasă viață românească».

Așa a început mitropolitul Bălan cuvântul său în cinstea lui A. C. Cuza la Ateneu, iar glasul acestui nobil Vlădică,

glasul lui răspicat cu inflexiuni sonore și grave modulări de metal, mi-ar fi imposibil să spun câtă stăpânire a pus pe sală, cât de mult a cucerit din primul minut... Spuneam deunăzi un cuvânt pe care vreau să-l repet: un prinț al Bisericii care e și un prinț al cuvântului — un principe inegalat al sincerității și elocinței. Dar figura lui de unde mi-era atât de mult cunoscută? Ce cărți vechi de școală îi dădeau contur, din ce pagini de istorie se desprindea, deodată reală, această simplă majestate a unei atât de armonioase figuri? Firește auzisem mult despre acest înalt cărturar al Bisericii ardelenesti și m'am desprins să prețuiesc în fiecare atitudine, în orice cuvânt al lui, un oracol sigur prin toate împrejurările care ating marile probleme de neam. Acum îl vedeam pe mitropolit... Înălțimea, apropierea lui mă intimidau par'că de-o noblețe nedefinită. Un calm lirism îi inundă discret figura și are în privire atât înfinit, încât n'ar fi ușor să găsești misterioasele surse de unde răsar atâtea virtuți de precizie care fac din mitropolitul Bălan unul din cei mai autentici gânditori ai «românismului» și ideii noastre de neam. Când vorbește,

Înalt Prea Sfințitul are o seducție cu totul particulară, iar toată atitudinea lui, ca o rugăciune pioasă și limpede, prinde par'că aproape un senz muzical, pare un ritm neobosit, mereu ascendent... Câtă elevație! Și incomparabilă grandoare a simplității... Biserica apuseană cu disciplinele atâtea de stricte care o comandă, și căreia i se rezervă de obicei toate atributele intelectuale și mistice, dacă îndrăznesc să spun, cunoaște într'adevăr un gen de cărturari cu totul deosebit, de o maximă severitate a ideii, — dar cari, tot mai de aceea poate, stau atât de puțin pe pământ, cunosc atât de puține raporturi în viață, încât s'ar zice aproape că s'au voit izolați, prizonieri de cele mai multe ori, în inaccesibilul lor absolut...

Înalt Prea Sfințitul Bălan așa cum îndrăznesc eu să-l văd, își rotunjește dimpotrivă un vast orizont creștin și uman de patriarh ortodox. Viața pentru el este intens militantă, o luptă de fiecare minut, iar cerul, acolo, departe, e colțul ideal unde aspiră umanitatea noastră în trecerea ei grăbită prin sbuciumul efemer de aici. În această gândire bogată de atât lucru divin și de atât omenesc și unde nici o tiranică obsesie de absolut nu mai sacrifică viața, stătem departe de acele grave confuzii de ierarhii și valori în care pământul se confundă cu cerul, ca și când totul ar trebui să se rezolve acum, aici, în lumea pe care-o trăim. Stătem departe de acei doctrinari imateriali cari pe drept au făcut să se vorbească de «fermentul etern revoluționar al Evangheliei...» Pricepem în sfârșit că Dumnezeu este locul unde ajungem — unde, azi, stătem atât de puțin — și că în ordinea normală a justelor ierarhii pământul patriei este terasa cea mai de sus de pe care sburăm.

Iată lecția pe care mitropolitul Bălan mi se pare că a dat-o în memorabilul discurs dela Ateneu. Il aud și acum vorbind, văd încă privirea bună, generos de largă care știa să cuprindă atât adevăr. Îi simt încă emoția din glas când a știut să ne vorbească de acel naționalism pe care nimeni nu l-ar fi definit mai frumos — «un naționalism viguros, tenace, transfigurat prin credință». Un naționalism care să ne treacă dela starea de popor la aceea de națiune, care să ne dea durată, identitate, un sens colectiv, totodată spiritual și uman, un accent în sfârșit ca să ne definească pe toți în acel «concert universal» pe care l-a visat Renan și unde muzica noastră va trebui să se audă.

Astfel mitropolitul Bălan a putut să arunce peste timpul de azi un verdict care nu se uită ușor: «cine nu înțelege acest postulat al vremii, acela se situează în afară de actualitatea românească».

Rareori un cuvânt și-a găsit mai adânc rezonanțe.

Prin glasul lui, bogat de comori atâtea de larg dăruite, Înalt Prea Sfințitul Nicolae Bălan, mare artist al gândului și al cuvântului, a ridicat un omagiu durabil celui mai întreg adevăr.

Toma Vlădescu

† P. S. Episcop Ioan al Armatei

1865—1937

O nouă pierdere și o nouă durere îndură Sfânta noastră Biserică ortodoxă prin trecerea la cele veșnice a Prea Sfințitului Episcop al Armatei, Dr. Ioan Stroia, care — după lungi suferințe și îndeplinindu-și exact și conștiințios, timp de 12 ani, toate îndatoririle împreunate cu înalta misiune de a fi întăritorul sufletesc al ostașilor, — a adormit în Domnul în palatul episcopal dela Biserica Inconoronării dela Alba-Iulia, în ziua de 18 April 1937, în vârstă de 72 de ani.

Înainte de-a ocupa scaunul episcopal ce i s'a încredințat în anul 1925, Dr. Ioan Stroia purtase 15 ani slujba de paroh și protopop, apoi de asesor consistorial, în Sibiu, unde se înapoiase după strălucite studii făcute la celebre universități din străinătate.

De aici, din Sibiul care a avut, și negreșit are și astăzi, un rol deosebit în organizarea vieții noastre bisericesti, este chemat în scaunul nou înființat al unui episcop la Alba-Iulia și inspector al clerului militar.

În această demnitate au fost înalțați până acum trei vrednici foști protopopi ai Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, mult regretații: Dr. V. Saftu dela Brașov, I. Teculescu dela Alba-Iulia, și, mai în urmă, acum decedatul Dr. Ioan Stroia dela Sibiu.

Intrunind votul Sfântului Sinod și încrederea stăpânirii, grația desrobitorului Suveran, a neuitatului Ferdinand I, a conferit noului ales Dr. Ioan Stroia demnitatea episcopală și de inspector al clerului militar din întreaga noastră țară.

În timpul de 12 ani, cât a purtat această grea și frumoasă demnitate, episcopul Dr. Ioan Stroia a căutat, cu pilduitoare râvnă și în armonie cu clerul militar, să întărească sentimentul religios-moral, patriotic și dinastic în scumpa noastră armată, ferindu-o de curențe dăunătoare, — așa cum mărturisește în planul său de muncă, desfășurat cu prilejul când, în 24 Iunie

1925, fusese sărbătorit de intelectualii sibieni și când a făgăduit următoarele:

Voiu căuta să convingem pe fiecare soldat, că numai în supunere necondiționată față de Majestatea Sa, gloriosul nostru Rege, și de comandanții lor, vor complăcea și lui Dumnezeu, și vor lucra spre fericirea lor, spre fericirea părinților și fraților lor.

Credincios acestei făgăduințe a propovăduit evanghelia mântuitoare în mijlocul ostașilor noștri, a acelor ostași cari sânt chemați să garanteze o moștenire dobândită cu sacrificii supraomenești.

Dumnezeu i-a făcut parte de scut și întărire în greaua misiune, purtată cu simțământul răspunderii pentru binele iubiților și îndureraților săi fii sufletești, cari nu-l vor da uitării, ci-l vor pomeni cu pietate și dragoste, slăvind-i numele și tot ce a făcut pentru dânșii.

Cel Preaînalt să-l învrednicească de fericirea dreptilor Săi!

Note biografice

Născut, din părinți țărani, în 20 Ianuar 1865, în comuna Cacova, județul Sibiu, Ioan Stroia își face studiile la liceele din Sibiu și Brașov, ca să urmeze după aceasta, între anii 1887—1890, cursurile teologice la seminarul nostru Andreian. În 1890 trece la cursurile de istorie și geografie dela universitatea din Iena; urmează apoi la Lipsca un curs de lucru manual pentru școalele normale de învățători. A studiat și la universitatea din Budapesta.

Luând doctoratul la Iena (în 1893), se înapoiază în Ardeal și își desfășoară activitatea întâi ca profesor seminarial, apoi ca protopop în Săliște (1901); în 1908 e protopop în Sibiu, mai în urmă consilier arhiepiscopesc, după aceasta director regional al învățământului; ear în 9 Iunie 1925 este înscăunat ca episcop al armatei la Alba-Iulia.

Dintre lucrările sale tipărite amintim: „Momente etice din cuvântarea lui Isus pe munte”, „Sisteme de etică” și câteva cărți

didactice de istorie ș. a. A colaborat la foaia noastră „Telegraful Român” și la „Foaia Pedagogică” din Sibiu.

Înmormântarea

Rămășițele pământești ale regretatului episcop au fost așezate, în 20 April 1937, în cripta mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul, situată la câțiva kilometri de Biserica Inconoronării și zidită pe timpul când se afla în viață.

Slujba înmormântării s'a început la ora 9 dimineața, în această Biserică, unde era ridicat catafalcul cu trupul neînsușit al defunctului episcop. A slujit P. S. Sa arhiereul vicar arhiepiscopesc din Sibiu, Vasile, înconjurat de protopopi și preoți, și în asistența unui public extrem de numeros.

La sfârșitul serviciului religios, P. S. Sa arhiereul vicar Vasile a rostit, în numele Bisericii, următoarea cuvântare:

În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!

Ferice de morții cari mor în Domnul! ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor merg după ei. (Apoc. 14, 13).

Intristați ascultători, — Aceste cuvinte rostite de gura unui duh din cer către sfântul apostol și evanghelist Ioan, îmi vin în minte, în fața rămășițelor pământești ale celui care a fost în viață episcopul Ioan al armatei.

Ferice de morții cari mor în Domnul, căci ei se vor odihni de ostenelile lor!

Mor în Domnul, iubiți ascultători, acei creștini drepti, cari în clipa ieșirii din lumea materială, în clipa despărțirii sufletului din legăturile trupului, au conștiința împăcată și cugetul liniștit, că au trăit în Domnul.

Iar a trăi în Domnul este realizarea aici pe pământ, prin cugetele și faptele noastre, a postulatelor din rugăciunea ce ne-a învățat Mântuitorul: Tatăl nostru din ceruri: sfințească-se numele Tău, vină împărăția Ta!

A trăi în Domnul înseamnă a sta cu Creatorul nostru necurmal în contact prin rugăciune, și a-l sfinși numele, adorându-L.

Trăiește în Domnul celce-i face voia și îi ascultă poruncile, celce prin cuvântul său, prin fapta sa, caută să împrăstie cât mai mult bine în jurul său, pe acest pământ, unde pe lângă puținele bucurii, este și atâta suferință de vindecă.

Trăiește în Domnul cu adevărat, cine și pune cheazăie întreaga sa ființă pentru cheia împărăției lui Dumnezeu

pe pământ, care este: dragostea, pacea și bunavoire dintre oameni.

Privind sub acest aspect viața fericitului răposat, a episcopului Ioan, ne apare în aureola luminoasă a servirii, a servirii lui Dumnezeu.

În variațiile, în peripecile vieții sale pământești acesta este gândul central, care le copleșește și le subordonează pe toate celelalte: a sluji lui Dumnezeu, a-l sluji cu râvnă, cu pietate, frumos, curcior.

Pe acest fir, prin care din copilărie și-a legat viața pământească cu cerul, se înșiră toate năzuințele și faptele sale, în ordine, frumos, ca măgelele din meta-niile sale arhieresti.

Dorința părinților săi, de a-l vedea preot, deci slujitorul lui Dumnezeu, este inspirația ce-i agită copilăria și tinerețea. Râvna de a ajunge la această fântâna lăudabilă e motorul ce-i conduce pașii în studiile sale către seminarul „Andreian” din Sibiu, al cărui elev și mai târziu profesor a fost. Această râvnă îl îndreaptă spre universitățile din Iena și Lipsca, de unde încarcă ca o albină cu mierea științei să înapoiază acasă și mai învrednic de a primi harul lui Dumnezeu prin taina preoției. Aceeași râvnă și dorința de a sluji lui Dumnezeu și a-l propovădui cuvântul mântuitor îl mână spre conducerea duhovnicească a protopopiatului Săliștei și apoi a protopopiatului Sibiului, pe urmă în serviciul central al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, în calitate de consilier arhiepiscopesc, ca să-și termine viața, potolindu-și această sfântă râvnă în misiunea apostolească de episcop al Armatei, o situațiune strălucită, ce i-a oferit puțină să poarte cuvântul Domnului, cu îmbărbătările ce izvorăsc din aceasta, prin toate garnizoanele țării.

Iată deci, că episcopul Ioan, care trece acum la fericirea viitoare după care toți oftăm, a trăit în Domnul, slujindu-l Lui și neamului românesc, și moare în Domnul care îl va odihni de ostenelile sale.

Pentru munca unei vieți de 72 ani trăiți aproape exclusiv în slujba lui Dumnezeu, pentru tot binele ce a înfăptuit în această slujbă, la altarul sfințelor noastre biserici și în mijlocul românilor creștini: I. P. S. Patriarh Miron, președintele Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu, Academia teologică „Andreiană” și toate corporațiunile bisericesti, care l-au avut ca un

* FOIȘOARA *

Tari în ispite

Studentilor mei

Făptura morală a unui om se călește prin ispite și tot prin ispite se năruie. Ispita e aceea care verifică tăria duhovnicească a insului creștin, ea îi dă certificat de aptitudine și tot ea e aceea care întoarce de pe calea fericirii cugetul cel slab, imbrâncindu-l către focul osândei.

Ispita este osealta prin care cele ascunse ale noastre se lămuresc ca și cu foc. Realitatea ei, prezența ei, se face simțită pretutindenea, în orice vreme și în orice loc. Ispita este cel puțin tot atât de neostenită în lucrarea ei, pe cât de neodihnit e harul ce se revărsă neconținut peste creștetul făpturii, ca s'o lumineze și s'o întărească.

Dela leagăn până la mormânt, ispita e tovarășul nedorit și pururi prezent care ne urmărește în călătoria ce-o facem între hotarele lumii de dincoace. „Viața omească pe pământ este ispită”, cuvântăză sfânta carte a dreptului Iov, o „ispită” care nu cruță pe nimeni. Dreptul Avraam a trebuit să deie piept cu ea. „Viețile Sfinților” creștini, din toate vremurile, sânt tot atâtea mărturii cari ne povestesc cât s'au nevoit ceice bine au plăcut Domnului, în lupta cu ispitele. Și, în sfârșit, cea mai zdrobitoare dovadă despre necruțătatea și cruda cutezanță a ispitei, ne-o oferă

Mântuitorul Hristos însuși, când se ispitea de către diavol în pustie și de oameni, cu atâtea prilejuri (Mat. 16, 1. 22; 19, 3; 22, 18. 23, 35). Iar dacă ne vom întreba cum s'au comportat, ce atitudine au luat Mântuitorul și Sfinții față de ispită, răspunsul nu poate fi decât acesta: *au acceptat lupta cu ea și au biruit-o.*

Să zăbovim cât ne îngăduie timpul, asupra acestor două momente și să ne ostenim să le deslușim înțelesul.

Ce înseamnă a accepta lupta cu ispita?

Întâi de toate, a recunoaște, ca oarecând dreptul Iov, că ispita te conduce prin spinii unei primejdii reale, o primejdie capabilă să-ți măsoare la justa ei valoare puterea morală pe care o găzduiești în sufletul tău, la înzdrăvenirea ta sufletească, la călirea rezistenței tale în fața răului.

Noi facem adeseori greșala de-a vedea în ispită mai ales ceea ce este ea: un rău. Ispita nu-i un rău în sine. Ispita-i o unealtă — a cărei mânăuie ce-i drept e împreună cu primejdii, dar nu-i mai puțin adevărat că datorită ei, atacurilor ei, omul e ținut mereu în stare de veghe, e obligat să se cerceteze pe sine și mai ales să-și tragă socoteala fără zăbavă și fără odihnă, cu propriile sale insuficiențe. Citeam undeva următoarea opinie despre ispită: „Începutul tuturor ispitelor celor rele este nestatornicia inimii și puțină credință în Dumnezeu” (Urmarea lui Hristos; Tip. Mănăstirea Neamțu, ed. II, 1927; p. 45). După părerea mea, fraza aceasta nu-i valabilă decât pentru o anumită categorie de oameni, la care, nu întreb dacă aparținem

cei mai mulți dintre noi — sau nu. Căci, oricât ai forța textul clasic din Mt. cap. 4, n'o să ajungi nicidecum la concluzia că Mântuitorul Hristos s'ar fi ispitit în pustie de către diavol din pricină că ar fi fost nestatornic la inimă sau șovăelnic în credință. Pe de altă parte, nu mai puțin clasică pildă a dreptului Iov, dovedește că ispita muncește și pe cei cu desăvârșire buni, cum era el. Nu ca să înpăimânt, ci ca să încurajeze îndrăsnesc să afirm că Dumnezeu însuși ispitește pe oameni, pentru a proba tăria credinței lor, pentru a verifica vărutea atașamentului lor față de El. E cazul lui Iov, de care am pomenit. Și iarăși, cred, că nu trebuie să scăpăm prilejul de-a ne întreba: au oare ispita în principiu, goana diavolului, care ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită, nu se produce cu consimțământul expres — cazul lui Iov — sau tacit al lui Dumnezeu?

Creștinismul refuză o susținere ca aceea care ar pune pe diavol față 'n față cu Dumnezeu, ca doi stăpânitori ai celor văzute și nevăzute complet independenți unul față de altul, două mărimi de dimensiuni egale, două stăpâniri de egale posibilități. Asta ar fi tot atâta cât a afirma că „la început era Cuvântul (Dumnezeu) și diavolul și toate printr'nsii s'au făcut...” Ideea s'ar potrivi religiilor dualiste ale antichității, nu creștinismului, care n'a copiat credințe omenești, a cărui origine e de sus. Știm doar că va veni vremea când diavolul și slujile lui vor fi puși în lanțuri. Iată de ce susținem că ispita e bună în sine. Iată de ce adevăratul creștin n'are a se

teme de ea; iată de ce noi trebuie să acceptăm lupta cu ispita cu voioșie — n'am zis: cu ușurătate, — căci ea lămurește posibilitățile noastre morale și ne indică, ne scoate la iveală scăderile.

Dar a accepta lupta cu ispita — luptă pe care prea adeseori n'o poți ocoli atâtea vreme cât te afli „în trup”, adică în vămile lumii de dincoace — nu înseamnă a ceda ispitei, ci mai vartos a o birui, ca oarecând Iov și Isus și Sfinții cari au ajuns „la semn, la răsplata dumnezeieștei chemări” (comp. Fil. 3, 14). Și mai ales, nu înseamnă a căuta ispita, încrezându-te peste măsură în tăria credinței tale. O asemenea atitudine ar fi echivalentă cu „a te arunca în gura leului” cum spune sfătoasa zicală. O asemenea atitudine, din punct de vedere creștin, e deadreptul păcat. Creștinul trebuie — printre alte — să fie cumpătat în toate, să chibzuiescă îndelung înainte de-a face un pas. Nu mergi orbiș către ispită de dragul de-a o brava, de-a te dovedi mai tare decât ea, ci bravezi ispita când ea te caută, când e inevitabilă. Nu arăți tu în luptă cu ispita căutată *ce ești*, ci lași să-ți arate ispita *cât ești* și *ce poți* în lupta la care ea te provoacă. Nemărginita încredere în ajutorul lui Dumnezeu, e un păcat. Cu atât mai mare păcat e încrederea nețărârită în puterile tale. Nu căuta primejdia cu gândul că Dumnezeu te va ajuta s'o biruești, ci chiamă ajutorul lui Dumnezeu ca să biruești pe Protivnicul când tu căutând cele bune, el ți se pune deacurmezișul, în cale.

Socotesc că gândurile articulate până aci ajung pentru a vă convinge că pentru

mămbru prețuit în sânul lor, depun o lacrimă de durere pe acest sicriu și prin rostul meu exprimă fericitului episcop Ioan, acum la intrarea sa în veșnicie, recunoștința și buna amintire ce i-o păstrează, cu binecuvântări și rugăciuni, ca veșnică să-i fie pomenirea.

Intristați ascultători! Orice despărțire de cei ce ne sunt dragi și-i stimăm, când ei pleacă pe drumul veșniciei, este plină de jale și de durere. Aceste simțiri omeniești, atât de firești în astfel de momente serioase, sunt însă, spre mângăierea noastră, temperate de două mari convingeri: una de ordin spiritual, alta de ordin mai lumesc. Cea dintâi convingere, este nădejdea pornită din credința noastră creștinească, că despărțirea prin moarte nu e definitivă, ci numai temporală și fiecare din noi poate spera o nouă revedere cu iubiții săi în viața spirituală mai fericită ce urmează, după moartea pământească, în împărăția lui Hristos, Mântuitorul nostru. A doua convingere ni-o dă experiența noastră, că nimenea nu moare de tot, ci o parte din ființa sa rămâne întrupată în faptele sale, oridece calitate ar fi, de aici de pe pământ, vorbește celor de față și viitori despre vrednicia ori nevrednicia sa și nu lasă să i se șteargă chipul ce l-a purtat în lume.

Deși glasul din înălțime, de care aminteam la începutul acestui cuvânt, iubiți ascultători, ne spune, că **faptele răpasoșilor în Domnul merg după ei**, desigur ca să stea mărturie în fața tronului dumnezeiesc și să grăiască pentru dășii în limbajul lor ce nu poate fi desmințit, totuși nouă ne rămâne amintirea acestor fapte ca mângăiere și prețioasă comoară, cea mai spirituală moștenire, familiei, prietenilor și cunoscuților.

Din pragul mormântului, fericitul răposat în Domnul spune scumpelor sale fiice și gineri, fraților săi întru Hristos din Sf. Sinod, iluștrilor generali și comandanți ai oștirii, clerului militar, rudeniilor și nouă tuturor: păstrați cu pietate comoara amintirii mele ce vi-o las spre consolare și întărire sufletească și Domnul să vă aibă în paza Sa!

Iar noi, cu fiorul veșniciei în suflet, ce ni-l pune în față taina morții, răspunzând acestei invitații, să zicem: **Tie, Mântuitorule, ne rugăm, învrednicește de împărțășirea Ta cea dulce pe episcopul Ioan ce s'a mutat dela noi și trecându-i cu mila Ta greșelele, dă-i odihna meritată! Amin.** —

un adevărat creștin, a accepta lupta cu ispita, înseamnă a o birui, ca oarecând Isus și Sfinții — și nu a te prăbuși sub povara ei, cum pătesc cei neștiutori și neîntăriți. Conduita noastră în marea ispitelor acestei vieți, nu se va asemana celor din urmă, ci Celui dintâi și celor cari l-au urmat. Viața de toate zilele ne arată doar cu o deplin convingătoare stringență, că atunci când te apuce de-un lucru — fie acesta întărirea propriului tău suflet — adoptă metoda, armele celor cari au isbutit să săvârșească unele ca acestea înainte de tine, și nu calea celor cari au căzut pe drum. Te vei încovoia ades sub povara ispitelor, uneori vei cădea — tu însă îți vei da toată silința să nu cazi, — dar odată prăbușit, nu vei rămânea în țărână, ci te vei scula nizuind către țelul final al existenței tale, care zace acolo sus, în curțile în cari ingerii și dreptii sălășluiesc.

Cum? Cu alte cuvinte, în ce chip previi ispita sau — dacă n'o mai poți preveni — cum poți s'o biruești?

Cele mai eficace arme sunt **trezvia perpetuă și rugăciunea** făcută cu toată tragerea de inimă. „Omul lui Dumnezeu trebuie să fie desăvârșit pregătit pentru orice lucru bun“. Omul lui Dumnezeu trebuie să aibă în el simțirea care era în Hristos Isus.

În această privință, pilda lui Hristos — care nu a învățat numai pe alții să se roage, ci s'a rugat El însuși — steie-vă înainte. Și nici experiențele Sfinților nu le nesocotiți. Desprindeți, din pilda Lui și din nevoințele lor, conduita voastră de fiecare clipă. Culegeți puterea voastră de

Au mai cuvântat:

Pr. Partenie, secretar general, în numele ministerului cultelor;

DI Dr. I. Colbazi, primarul orașului Alba-Iulia;

Protoiereul militar Ios. Serafin;

DI revizor școlar I. Dragomir, reprezentant al învățătorimii județului Sibiu.

După terminarea cuvântărilor, un cortegiu imponent a pornit din curtea Bisericii, însoțind carul mortuar până la mănăstirea Sfântului Ioan Botezătorul.

Comemorarea lui Parteniu Cosma

În 12 Februar 1937 s'au împlinit 100 de ani dela nașterea lui PARTENIU COSMA, fost director general al «Albinei».

Ținând seamă de meritele neperitoare, pe care Parteniu Cosma și le-a câștigat pe tărâm bisericesc, cultural, politic și economic, — Mitropolia ortodoxă română a Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramurășului, Institutul de credit și de economii «Albina» din Sibiu și Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român, — de comun acord, — au decis să comemoreze după cuviință figura marelui luptător ardelean dispărut.

Festivitatea comemorării se va desfășura în orașul Sibiu la data de **9 Mai 1937** (Dumineca Tomii) după următorul

PROGRAM:

Ora 11 a. m.: Parastas în catedrala ortodoxă din Sibiu.

Ora 12 a. m.: Pelerinaj la mormântul lui PARTENIU COSMA (Cimitirul central din Sibiu).

Cuvântarea reprezentantului băncii «Albina».

Ora 2 d. m.: Masă la Bulevard.

Ora 6 d. m.: Festival în Aula Academiei teologice: Cântare bisericească (corul Academiei teologice);

Cuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului NICOLAE al Ardealului;

Cuvântarea reprezentantului băncii «Albina»;

Cuvântarea reprez. Asociațiunii;

Alte cuvântări;

Cântare bisericească (corul Academiei teologice).

Pelerinajul la mănăstirea dela Sâmbăta de sus

Se aduce la cunoștința credincioșilor, că Vineri în 7 Mai a. c. se va ținea pelerinajul obișnuit la mănăstirea lui Constantin Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus, jud. Făgăraș. Va participa la acest pelerinaj I. P. S. Nicolae cu preoți din centrul arhiepiscopesc, cu P. C. Protopopi ai Avrighului, Făgărașului și Oltului și cu preoțimea din aceste protopopiate.

În vederea pregătirii credincioșilor pelerini pentru sf. împărțășanie la liturgia arhierescă dela mănăstire, vor sosi în ajunul zilei preoți confesori dela Sibiu.

Cu acest prilej se vor sfinți clopotele pe seama sfântului lăcaș. Societățile religioase: Frăția Ort. Rom., Soc. Sf. Gheorghe și Oastea Domnului cu membrii lor din aceea regiune sunt poștiți a lua parte la acest pelerinaj.

Consiliul Arhiepiscopesc

Sădirea pomilor. — Un ziarist, dintre cei mai de seamă ai presei periodice românești, s'a rostit, frumos și cu bună judecată, la prilejul sădirii pomilor din anul curent, arătând că, în general, sântem departe de ceea ce ne numește prețuire și înțelegere a vieții arborelui.

S'a încercat și se încearcă să se îndrepteze răul acesta. Oameni de inimoasă inițiativă fac tot ce se poate și sădesc tulpini tinere de pomi, ca să răsară din ele trunchiuri purtătoare de umbră și rod. Se străduiesc acești oameni de bine să fie planțiți la margini de drum și îngrașiți copacii cu sau fără fruct; — dar mâni păcatoase și firi nenorocite își bat joc de strădania celor sădesc arbori pentru alții. Din sute și mii de arbori abia câțiva supraviețuiesc urii și prostiei răufăcătorilor. Pare că un duh sălbatic vrea să-și bată joc de bieții noștri pomi tineri, ca și de bătrânele și falnicele noastre păduri...

Este vremea să ne desmetecim și să întipărim cât mai adânc în suflete datoria de a sădi și a îngriji viața pomilor și arborilor noștri. De pe amvonul sfintei noastre biserici să deschidem ochii tuturor și să-i reîntoarcem «la cultul pomului, sub a cărui umbră rotată își

află odihnă călătorul răzbit de zăduful vremii».

Dela catedra școlii primare și dela căminul familiei să instruim copiii noștri, că este păcat mare a nimici viața pomului și a ne păgubi noi înșine prin făptuiri nesocotite.

Singură cuminența creștinească ne va putea feri de împlinirea în cele din urmă a dureroaselor cuvinte, scrise de marele poet al neamului, când spunea:

Numai umbra spinului

La ușa creștinului!

*

Conferință preoțească. — În 8 și 9 April 1937 s'a ținut la Sibiu conferința de primăvară a preoților din protopopiatul Sibiului sub președinția părintelui protopop Emilian Cioran. Conferința a fost onorată și cu prezența părintelui consilier Tr. Scroboț și a profesorilor Academiei teologice „Andreiane“. După slujba religioasă, săvârșită în catedrala mitropolitană, a urmat deschiderea conferinței, într'una din sălile de curs ale Academiei teologice.

Cuvântul de deschidere l-a rostit părintele protopop Em. Cioran, care a citit raportul general asupra activității preoțimii din protopopiat. Raportul insistă în special asupra următoarelor: cercurile religioase, catehizația în școala primară, casele culturale, predicile, etc. În jurul acestor chestiuni s'au desfășurat discuții folositoare. Au vorbit preoții: Gh. Secaș, I. Banda, Brote, Roșca etc.

Un punct de căpetenie al conferinței a fost conferința ținută de păr. profesor I. Beleuță, despre „Sectele din biserica anglicană“. În partea introductivă, profesorul de istorie bisericească aduce câteva considerațiuni de ordin general asupra bisericii din Anglia și Statele-Unite ale Americii. Conferențiarul arată unde e punctul de plecare a mulțimei sectelor din biserica anglicană. Înșiră mai multe asemenea secte, făcând considerațiuni cu amănunte impresionante asupra lor.

Fiind postuf Sf. Paști, toți preoții s'au mărturisit și s'au cuminecat în catedrala mitropoliei. Meditația pregătitoare pentru mărturisire a fost ținută de păr. profesor Al. Popa, iar cea pentru Sf. cuminecare de părintele profesor Grigorie T. Marcu.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

pe noi în ispită — și de năvala celui rău să Vă ferească și să Vă mântuiască.

Impotrivivi-Vă Protivnicului!

Fiți tari în ispite, frații mei!

Diacon Grigorie T. Marcu

În Săptămâna Patimilor

Ne aflăm în Săptămâna de rememorare a mișcătoarelor momente din zguduitorul dramă ce s'a consumat înainte cu aproape 2000 de ani, acolo sus, pe vârful Capățâni...

Mântuitorul, prin întruparea Sa a revelat omenirii o mulțime de adevăruri. Printre aceste adevăruri revelate, este și cel cu privire la sensul *suferinței* în viața omului. Suferința, fiind un atribut al vieții, trebuie să ne preocupe în deosebi.

În fața suferinței, spiritul omenesc a luat *trei* atitudini principale, și anume:!

1. atitudinea budistă,
2. atitudinea greco-romană, și
3. atitudinea creștină.

În ce privește prima încercare, de-a deslega problema suferinței, religia budistă, — religia suferinței prin excelență — îi dă o deslegare negativă. Budistul dă o singură perspectivă în fața suferinței: „Nirvana“, neantul, prin anihilarea voinței de a trăi. Soluția budistă este total greșită, căci ea, ca să scapi de suferință, preconizează să renunți la ființă și să treci în neființă, căci astfel „Ce nu este, nu simte dureri“.

A doua atitudine, în fața suferinței, e cea recomandată de lumea greco-romană,

rezistență în lupta cu ispitele, din cuvintele Lui și din trăirile sfinților. Sf. Scriptură și *Viețile Sfinților*, dacă nu în fiecare seară și dimineată, apoi cel puțin în vremea acestor zile de nevoie duhovnicești, să nu zacă o clipă uitate și închise pe mesele voastre de trudă. Ele vă vor ajuta să vă păziți de orice săgeată a vicleanului și rugăciunea vă va îmbrăca în armătura ostășului din capitolul 6 dela Efeseni, pe care nici dracii nu-l pot răpune. Și mai cuseamă, nu uitați, când vă strunește ispita, că un suflet creștin nu trebuie să-i cedeze cu nici un preț, pentru că Dumnezeu nu lasă pe nimeni să fie strunit de ispite cari întrec puterile lui. „Nu v'a apucat ispită care să fi fost peste puterea omenească“ — scria Sfântul apostol Pavel Corintenilor (I, 10, 13) și nouă. „Dumnezeu e credincios! El nu va îngădui ca să fiți încercați mai mult decât puteți, ci, odată cu ispita va face și albie ispitei, ca să puteți răbda“. Cine cade, din vina lui cade. Unul ca acesta, vatămă pe Dumnezeu, agonisindu-și, tovarășia diavolului. „Dumnezeu știe să scape din ispite pe cei bine credincioși, iar pe cei nedrepti, să-i păstreze ca să fie pedepsiți în ziua judecării“, grăia Sf. apostol Petru (II, 2, 9). „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării mele, și eu te voiu păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vie peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ“, poruncește Domnul Sf. Apostol Ioan să-i scrie „ingerului“ bisericii din Filadelfia (Apoc. 3, 10).

Iar cel ce-a cedat ispitei și a păcătuat, dator este să direagă vătămarea ce i-a adus lui Dumnezeu, cerând deslegarea

de sub arvuna diavolului, prin preoții Bisericii. Taina pocăinței, Sf. mărturisire sau spovedania, acest rost îl are: să ne deslege de toate păcatele cele de voie și fără de voie, de orice-am greșit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. Taina pocăinței, ne ridică din țărna în care ne-a prăbușit păcatul. Taina pocăinței e expresia dumnezeieștii dorințe de-a ierta de șaptezeci de ori câte șapte păcatele noastre. Să n'o ocolim, să nu-i nesocotim ușurarea de care face partași când ne descarcă de toate păcatele noastre. Iar ca să ne despovăreze de toate păcatele noastre, să le mărturisim pe toate, cu toată încrederea, cu cea mai fierbinte dorință de-a ne scutura de scarii supărători ai propriilor noastre alunecări. Să nu murmurăm niciodată contra duhovnicului. Să nu-i punem la îndoială, cu nici un prilej, oricine ar fi el, buna credință și nici să se pomească între noi bănuiala că ar mai putea ști și altcineva, afară de Dumnezeu, de el și de noi, păcatele ce i le-am spovedit. Să-i mărturisim fără'nconjur tot ce-am greșit. Cel mai mic păcat dosit la mărturisire, nedesvăluit duhovnicului tău, îți va rămânea implantat în conștiință ca un piron și te va urmări toată viața. Pentru duhovnicul care n'ar păstra secretul mărturisirii, ca și pentru penitentul care ocolește mărturisirea sau se spovedește de jumătate, văd porțile iadului deschise n' laturi...

*

Iar după ce v'ați ușurat de toată păcatele voastre, să nu mai greșiți. Ci mai vărtos rugați-vă Domnului să nu pue la încercare credința noastră — „și nu ne duce

La picioarele Mântuitorului

Prelucrare din l. g. după A. Huonder, volumul II, de I. Moșoiu.

Un minunat dar duhovnicesc de sfintele sărbători

Tipografia Arhiepiscopiei, una din cele mai de seamă ctitorii ale nemuritorului mitropolit Andrei Șaguna, merge înainte pe drumul prescrist ei și dă la lumină lucrări din cele mai de seamă. Râvna cărturărească și grija pentru înălțarea și înduhovnicirea preoților, pe care o are la inimă I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, face ca tipărirea șaguniană să nu-și aplece de loc odihna și astfel săptămână de săptămână apar tipăriți și lucrări care merită toată admirația.

O carte cu adevărat pentru preoți

O seamă din P. C. frați preoți cunoscut volumul I din lucrarea pe care vreau să o vestesc. Unii o au chiar în biblioteca parohială. Iată a apărut de curând volumul al II-lea mult mai voluminos decât I-ul și în condițiuni tehnice superioare.

În prelucrarea dlui Moșoiu, cartea a apărut sub deosebită îngrijire a I. P. S. Sale Mitropolitului nostru. Este cu adevărat cartea de căpătâi a preotului. Alături de Sf. Scriptură această lucrare trebuie răsfoită zilnic, citită cu deosebită grijă, meditată cu evlavie.

E cartea preotului de toate vârstele; cartea pastorală pentru toate împrejurările vieții, cartea aleasă care ne călăuzește la Domnul Isus, care ne învață să desprindem din orce cuvânt al Mântuitorului învățătura de trebuință și ne îndeamnă să pornim și noi la faptele alese și sfinte ale păstoririi pline de înțelepciune a sufletelor.

În forma în care se prezintă volumul al II-lea nu mai poate fi vorba de o traducere; este o nouă lucrare, în duhul Bisericii noastre alcătuită cu îngrijire de părinte, care vrea să dea o aleasă și duhovnicească îndrumare slujitorilor altarului.

Numeroasele capitole ale cărții, tot atâtea meditații profunde, sunt însemnate în chip minunat cu texte din Evanghelii, iar la locuri potrivite sunt așezate icoane, svetele, tropare și sedelne din neîntrecuta noastră imnologie bisericească, care dau un caracter și mai sacru lucrării și o înmiresmează parcă cu mirosul de tămâie.

Un eveniment duhovnicesc

Aceste rânduri ale mele sunt departe de-a face o prezentare cărții, pe care I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a ținut să ne-o pună la îndemână acum în preajma sfintelor sărbători, dar eu vreau doar să vestesc cu bucurie acest eveniment duhovnicesc pentru frații preoți. Cartea aceasta conține într-adevăr un eveniment duhovnicesc pentru viața preoțească. Cei ce o vor citi și răscoli, sunt siguri, că își vor da dreptate.

Pr. Gh. Secaș

INFORMAȚIUNI

Parastas pentru P. S. Ioan Stroia. Marți, 20 April 1937, la ora 11 a. m. s'a slujit în catedrala mitropolitană un Parastas pentru sufletul regretatului P. S. episcop militar Dr. Ioan Stroia, în prezența I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae, a consilierilor arhiepiscopiei, a profesorilor și studenților Academiei teologice „Andreiană”.

Dela o instalare de preot. — Duminecă, în 11 April 1937, s'a făcut instalarea primului preot în parohia Nemșa din protopopiatul Mediașului.

După săvârșirea sf. Liturghii, p. prot. Ion Crăciun a dat citire decretului de numire a noului preot Iacob Frâncu, licențiat în Teologie (București). Apoi, în cuvinte alese, a dat îndrumări pastorale noului preot, prezentându-i sf. Evanghelie, sf. cruce și cheia Bisericii.

Aduce apoi mulțumiri părintelui adm. parohial, pr. Chirion Păcurariu pentru grija duhovnicească ce a depus în timpul vacanței.

P. Iacob Frâncu, în cuvântul său de instalare, arată importanța sf. noastre Biserici și a slujitorilor ei în propășirea țării noastre, zicând: Voi căuta să fiu adevărat părinte mângăitor, întâ-

rind pe cel neputincios și ridicând pe cel căzut, și tuturor să le dau puțină să gustă din izvorul dulce al evangheliceștilor și cereștilor învățături ale Mântuitorului. P. Chirion Păcurariu, mulțumind credincioșilor pentru ascultarea ce i-au dat timp de 5 ani, îi roagă să fie la fel și pe mai departe.

Cu prilejul acestui act s'a expediat telegramă omagială către I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae, aducându-i-se respectuoase mulțumiri pentru intervențiile făcute ca parohia Nemșa să fie luată în bugetul statului. *Participant.*

Conferință. Dl Dr. Eugen Nicoară, bunul român ortodox, inspector general sanitar și președinte al FOR-ului din Reghin, și-a dezvoltat, în 18 l. c., în Aula Academiei teologice „Andreiană” în Sibiu, conferința anunțată despre Maglavit.

În asistența unui numeros public sibian, în frunte cu I. P. S. mitropolit Nicolae, distinsul medic conferențiar amintește câteva din faptele minunate, petrecute la Maglavit, chiar sub ochii săi proprii. Celor nu sânt dispuși să creadă în minuni, dl Dr. Nicoară le pune împotriva faptului, că înșiși viața noastră este o minune, ear moartea are acelaș caracter de minune; natura închide în sânul ei minuni, necuprinse de

mintea omenească. Fenomenul dela Maglavit îl consideră ca o arătare dumnezească: „degetul lui Dumnezeu întins spre neamul românesc, ca îndemn spre o refuziere religioasă și națională”.

Conferințiarul a stârnit profundă impresie și aprobări unanime.

Act de mulțămire. Biserica ortodoxă română din comuna Toarcia, protopopiatul Agnita, aduce călduroase mulțumiri vrednicului și neobositului credincios dlui Gheorghe Pascu, fiu al comunei noastre, de prezență cu domiciliul în București. Dsa a înzestrat sf. biserică din Toarcia în timpul din urmă cu odăjdii și obiecte în valoare de peste zece mii de Lei. Faptă grăitoare și pentru alții. Pr. Toma Grecu, paroh.

Reducere de 50 la sută, din taxele tarifului la tren de persoane, se acordă pentru toți călătorii și la toate trenurile în circulație, cu ocazia Sfintelor sărbători ale Paștilor, și anume cu începere de Vineri 30 April ora 24 (Sâmbătă ora 0), până în 5 Mai ora 24. Călătoria se face pe baza unei jumătăți de bilet.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 25 April 1937, va predica părintele diacon Grigorie T. Marcu.

Institutul de credit fonciar din Sibiu

Bilanț încheiat la 31 Decembrie 1936

Aprobat de către adunarea generală ordinară din 12 April 1937

ACTIV

	Lei	
Casa:		
a) numerar activ	3.964.105	
b) disponibil la B. N. R. și la C. E. C.	1.417.309	
c) cupoane scăzute	118.597	5.500.011
Disponibil la bănci:		
a) în țară	2.001.557	
b) în străinătate	85.862	2.087.419
Portofoliu de titluri: Titluri românești:		
a) efecte publice v. n.	6.741.600, v. r.	2.256.058
b) titluri cotate la bursă v. n.	1.340.500, v. r.	890.221
c) titluri neotate la bursă v. n.	11.207.300, v. r.	6.749.535
		9.895.814
Portofoliu de scont: Plătibil în țară:		
a) cambii fără garanții	12.989.335	
b) cambii garantate cu mărfuri și titluri	5.394.067	
c) cambii garantate cu ipoteci	8.914.031	27.297.433
Debitori în țară:		
a) debitorii fără garanții	8.479.559	
b) debitorii garantati cu efecte comerciale	10.858.014	
c) debitorii garantati cu mărfuri	97.890	
d) debitorii garantati cu ipoteci	16.825.871	36.261.334
Debitorii beneficiind de l. l. d., cota rămasă		19.163.288
Participațiuni în țară la întreprinderi industriale		13.444.801
Imprumuturi pe termen lung		4.064.110
Imobile		28.794.479
Mobilier		1
Conturi diverse		201.990
Conturi transitorii		397.080
		147.307.760

PASIV

	Lei	
Capital social	40.000.000	
Fond de rezervă	910.296	
Fond de amortizament	28.260.485	
Diferențe de curs nerealizate	611.891	
Casa de pensii	533.994	
Dobânzi nerealizate la creanțe în conversiune	3.252.372	
Depuneri spre fructificare în țară:		
a) la vedere, noi	13.115.750	
b) pe termen, noi	2.674.724	
c) la purtător	2.575.470	
d) depuneri vechi reduse conf. aranjamentului	37.687.388	56.053.332
Creditori în țară:		
a) la vedere	589.930	
b) pe termen	3.775.214	
c) în străinătate, pe termen	3.047.891	7.413.035
Angajamente de reescont la B. N. R.		8.397.100
Dividende neridicate		108.118
Conturi diverse		838.935
Conturi transitorii		80.431
Beneficiul net		847.771
		147.307.760

Conturi de ordine

	Lei		Lei
Cauțiuni statutare	1.862.400	Deponenți de cauțiuni statutare	1.862.400
Debitori pentru scrisoare de garanție dată de bancă în țară	4.806.680	Creditori pentru scrisori de garanție date de bancă în țară	4.806.680
Cambii de circulațiune	126.471.090	Deponenți de cambii de circulațiuni	126.471.090
Efecte spre încasare	1.175.917	Remitenți de efecte spre încasare	1.175.917
Ipoteci, cesiuni, mărfuri și garanții diverse	96.195.293	Deponenți de ipotece, cesiuni, mărfuri și garanții diverse	96.195.293
Titluri în gaj	2.489.250	Deponenți de titluri în gaj	2.489.250
Depozite de titluri și alte valori în păstrare	16.082.802	Deponenți de titluri și alte valori în păstrare	16.082.802
Debitori de titluri împrumutate	2.990.299	Diverse titluri împrumutate	2.990.299
Efecte reescontate în conversiune (cota rămasă)	9.583.294	Angajamente de reescont în conversiune	9.583.294
	261.657.025		261.657.025

Nici deslegarea aceasta nu este izbăvitoare. Într-adevăr, stoicismul ca și Epicur cu a lui „ataroxia”, în fața realității zdrobitoare a suferinței, recomandă o ieșire dosnică, fuga de ea, — nu înfruntarea ei bărbătească.

Prin urmare, indiferență și apatie față de suferință; să-ți pierzi sensibilitatea față de ea. Cum? Să-ți anestiezi durerea prin plăcere, să o neutralizezi și să o elimini printr'un echivalent de plăcere. Deci „Carpe diem”! Această soluție denotă tot mai neputința de a deslega suferința.

În momentul când terapeuticele acestea s'au dovedit falimentare, apare pe scena istoriei Isus.

În timp ce lumea greco-romană își caută în plăceri un narcotic împotriva durerii, iar pe malurile Gangelui, noui caravane se pregăteau să disar, în Nirvana, pe creștetul Golgoetei, Isus, incorporând în treaga durere a lumii, înfigea biruitor drapelul mântuitor al suferinței: *crucea*.

Mântuitorul dă adevărata deslegare problemei suferinței. El nu neagă existența suferinței și nici nu predică fuga de ea, ci El o acceptă ca pe o valoare pozitivă. Cu alte cuvinte, Mântuitorul îmbrățișează suferința și o valorifică dându-i în felul acesta

o soluție pozitivă. Prin urmare, suferința, nu trebuie negată, nici blestemată, ci acceptată, sfîșită și valorificată.

El însuși a făcut din suferințele Sale instrumentul mântuirii noastre, căci „cu rănila Lui, noi ne-am vindecat”. Și cum suferința este indisolubil legată de existența noastră, noi pururea avem trebuință de crucea lui Isus, ca să ne putem purta propriile noastre cruci.

Iată marea revelație ce ni-a făcut-o Mântuitorul cu privire la suferință: ea are un înțeles, ea e mijloc de purificare și de perfecționare morală a omului.

Pentru un creștin, suferința nu este tortură, ci atelierul virtuții. El o suportă cu eroism și mângăiat, că nu este singur în durere. Și una din cheile cu care creștinul poate să intre în împărăția cerurilor, este și cheia suferinței; deaceia, noi creștinii ne închinăm Crucii Lui.

Iată profundă semnificație morală a Săptămânii Patimilor Mântuitorului.

Momentele ei le găsim transpuse în ritualul Bisericii noastre, în această Săptămână. Cuvine-se deci cu adevărat ca în acest răstimp să doxologim pe Mântuitorul care nu numai moartea, ci și suferința a biruit-o prin suferință. Pr. Aurel Radu

Nr. 153/1917.

(19) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II Balșa, cu filia Galbina, protopresbiteratul Geoagiuului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salar dela Stat.
 2. Sesiune parohială: a) Grădină, oca. 2 jug. Folosirea cimitirului în proporție de 2/3 față de 1/3 parte pe care o folosesc catolul și crâșnicul.
 3. Sâmbrie: Dela familiile mai înstărite 11 cupe (cca. 15 litre) grâu, iar dela cele mai puțin avute 11 cupe porumb sfărâmat.
 4. Locuință în natură. (Casa parohială absolut nouă).
 5. Stola obișnuită în protopopiat.
- Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs, însoțite de actele necesare, anexând și convenita autorizație a Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc spre a putea concura.
- Apoi cu aprobarea oficiului protopopesc se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referențele locale.
- Oficiul protopopesc ortodox rom. al Geo-

giului în înțelegere cu Consiliul parohial. Geoagiu, la 13 Aprilie 1937.

Pr. Inocențiu Tiruța
adm. protopresbiterat

[20] 1—1

Anunț de licitație.

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 16 Maiu 1937, ora 12, se dă în întreprindere — prin licitație publică — construcția bisericii noi din Valea-Brad, jud. Hunedoara.

Licitația se va ține în localul casei culturale, în prezența consiliului parohial și a comitetului de construcție. Licitația se va face pe bază de oferte închise, se va putea continua însă și pe bază de oferte verbale.

Ofertele vor fi însoțite de o garanță de 5% în numerar, din suma devizului, care va rămânea ca o garanță definitivă până la terminarea lucrărilor.

Planul și devizul se pot vedea în orice zi — la oficiul parohial din loc. Cheltuielile planului și devizului privesc pe antreprenor.

Cheltuielile de deplasare privesc pe antreprenorii respectivi. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a alege dintre antreprenori pe acela în care are mai multă încredere.

Valea-Brad la 14 Aprilie 1937.

Pr. Nicolae Stanciu, Petru Lupea,
preș. cons. parohial. episcop-casier.